

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

37

Ὁσίου Ἰουστίνου
Πόποβιτς

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ 1η
20ή χιλιάδα

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2023

Πρόλογος

Η ΠΙΣΤΗ τῶν χριστιανῶν ἀπό τήν ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θεμελιωμένη στήν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι κατηγορηματικός: « Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν » (Α΄ Κορ. 15:14). Πράγματι, ἂν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, τότε οὔτε τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων ἔχει νόημα οὔτε ἡ ἴδια ἡ πίστις μας.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος πραγματικά ἀναστήθηκε καὶ μέχρι τὴν ἔνδοξη ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανοὺς ἐπανειλημμένα καὶ μέ πολλές ἀποδείξεις παρουσιάστηκε ζωντανός σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους, μέ τοὺς ὁποίους συνομιλοῦσε ἢ ἀκόμα καὶ ἔτρωγε (βλ. Πράξ. 1:1-5, Α΄ Κορ. 15:3-8). Ὅλοι αὐτοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔγιναν στή συνέχεια ἐνθουσιῶδεις διαλαλητές τοῦ ἀνεπανάληπτου γεγονότος σ' ὅλον τόν κόσμο.

Τὴν ἔγερση τοῦ Κυρίου ἀπό τοὺς νεκροὺς ἐπιμαρτυρεῖ, βέβαια, καὶ ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἱστορία ὑπεράνθρωπων θυσιῶν καὶ ἐκπληκτικῶν θαυμάτων, πού πραγματοποιήθηκαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πραγματοποιιοῦνται, εἴκοσι αἰῶνες τώρα, ἀπό τοὺς πιστοὺς τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ.

Ἔτσι, πράγματι «δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα γεγονός ὃχι μόνο στό Εὐαγγέλιο ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, πού νὰ εἶναι μαρτυρημένο μέ τρόπο τόσο δυνατό, τόσο ἀπρόσβλητο, τόσο ἀναμφισβή-

τητο, όσο ή ανάσταση τοῦ Χριστοῦ», ὅπως δίκαια διαπιστώνει ὁ μέγας Σέρβος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὅσιος Ἰουστίνος Πόποβιτς (1894-1979) σ' ἓνα ὑπέροχο κείμενό του μέ τόν τίτλο «Καταδικασμένοι» νά εἶναι ἀθάνατοι, τό ὁποῖο δημοσιεύουμε στίς ἐπόμενες σελίδες. Καί, τό σπουδαιότερο, ἐπισημαίνει ὅτι, ἀφότου ὁ Χριστός νίκησε τόν θάνατο, ἐξουδετερώνοντας τό «κεντρί» του, πού εἶναι ἡ ἀμαρτία (βλ. Α΄ Κορ. 15:56), κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ διά τοῦ Χριστοῦ νά νικήσει τόν θάνατο. Πῶς; Νικώντας τήν ἀμαρτία μέ διαρκή πνευματικό ἀγώνα, σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ ἀναστημένου Κυρίου, καί μέσα στό θεανθρώπινο σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία. Κι αὐτό γιατί ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου πραγματοποιήθηκε γιά χάρι ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Θεάνθρωπος, ἄλλωστε, εἶναι ὁ πρῶτος ἀναστημένος ἄνθρωπος, ἀλλά ὄχι ὁ μόνος. Μέ τήν ἀνάστασή Του ἔκανε τήν ἀρχή γιά τήν ἀνάσταση ὅλων τῶν νεκρῶν, ἀνάσταση πού θά πραγματοποιηθεῖ μετά τό τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου τούτου, κατά τή Δευτέρα Παρουσία Του.

Κοντολογίς, ὁ ὅσιος Ἰουστίνος μέ τόν χαρακτηριστικό του λόγο, λόγο πάντοτε πρωτότυπο, ρωμαλέο καί συναρπαστικό, μᾶς δείχνει τόν μοναδικό δρόμο πρός τήν ἀκατάλυτη βασιλεία τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ καί τῶν ἀναστημένων ἀνθρώπων, τόν μοναδικό δρόμο πρός τόν καινούργιο κόσμο τῆς ἀθανασίας καί τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἄς τόν ἀκολουθήσουμε!

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ καταδίκασαν τὸν Θεό σέ θάνατο. Ὁ Θεός, ὅμως, μέ τήν ἀνάστασή Του, «καταδικάζει» τοὺς ἀνθρώπους σέ ἀθανασία. Στά χτυπήματά τους ἀνταποδίδει ἀσπασμούς, στίς βλασφημίες εὐλογίες, στόν θάνατο ἀθανασία. Ποτέ δέν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσο μίσος πρός τόν Θεό, ὅσο ὅταν Τόν σταύρωσαν· καί ποτέ δέν ἔδειξε ὁ Θεός τόση ἀγάπη πρός τοὺς ἀνθρώπους, ὅση ὅταν ἀναστήθηκε.

Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νά κάνουν τόν Θεό θνητό, ἀλλά ὁ Θεός, μέ τήν ἀνάστασή Του, ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους ἀθάνατους. Ἀναστήθηκε ὁ σταυρωμένος Θεός καί θανάτωσε τόν θάνατο. Ὁ θάνατος δέν ὑπάρχει πιά. Ἡ ἀθανασία πλημμύρισε τόν ἄνθρωπο καί ὅλους τοὺς κόσμους του.

Μέ τήν ἀνάστασις τοῦ Θεοανθρώπου ἡ ἀνθρώπινη φύσις ὁδηγήθηκε ὀριστικά στήν ὁδό τῆς ἀθανασίας κι ἔγινε φοβερή καί γιά τόν ἴδιο τόν θάνατο. Πρίν ἀπό τήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦταν φοβερός γιά τόν ἄνθρωπο· μετά τήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ἔγινε φοβερός γιά τόν θάνατο.

Ὁ ἄνθρωπος, ἂν ζεῖ μέ τήν πίστιν στόν ἀναστημένο Θεάνθρωπο, ξεπερνᾷ τόν θάνατο. Γίνεται

ἀπρόσβλητος ἀπό τόν θάνατο. Ὁ θάνατος ὑποτάσσεται κάτω ἀπό τά πόδια του. «Ποῦ εἶναι, θάνατε, τό κεντρί σου; Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου;» (Α΄ Κορ. 15:55). Ἔτσι, ὅταν πεθαίνει ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος, ἀφήνει ἀπλῶς τό ἔνδυμα τοῦ σώματός του, γιά νά τό ντυθεῖ πάλι τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Μέχρι τήν ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦταν ἡ δεύτερη φύση τοῦ ἀνθρώπου· ἡ πρώτη ἦταν ἡ ζωή καί ὁ θάνατος ἡ δεύτερη. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε συνηθίσει τόν θάνατο ὡς κάτι τό φυσικό. Ἀλλά μέ τήν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος ἄλλαξε τά πάντα: Ἡ ἀθανασία ἔγινε ἡ δεύτερη φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἔγινε κάτι τό φυσικό στόν ἄνθρωπο, ἐνῶ τό ἀφύσικο ἔγινε ὁ θάνατος. Ὅπως μέχρι τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν φυσικό γιά τούς ἀνθρώπους τό νά εἶναι θνητοί, ἔτσι μετά τήν ἀνάστασή Του ἔγινε φυσική γι' αὐτούς ἡ ἀθανασία.

Μέ τήν ἁμαρτία ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θνητός καί πρόσκαιρος· μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου γίνεται ἀθάνατος καί αἰώνιος. Σ' αὐτό ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ δύναμη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί γι' αὐτό, χωρίς τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν θά ὑπῆρχε κἀν ὁ Χριστιανισμός. Ἀνάμεσα στά θαύματα ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦμα. Ὅλα τ' ἄλλα θαύματα πηγάζουν ἀπ' αὐτό καί συνοψίζονται σ' αὐτό. Ἀπ' αὐτό ἀπορρέουν καί ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλπίδα καί ἡ προσευχή καί ἡ εὐσέβεια.

Οἱ δραπετές μαθητές τοῦ Ἰησοῦ, ἐκεῖνοι πού ἔφυγαν μακριά Του, ὅταν Αὐτός πέθαινε, πῆγαν πάλι κοντά Του, ὅταν Αὐτός ἀναστήθηκε. Καί ὁ

Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος, ὅταν εἶδε τόν Χριστό νά ἀνασταίνεται ἀπό τόν τάφο, Τόν ὁμολόγησε Υἱό τοῦ Θεοῦ. Μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ὅλοι οἱ πρῶτοι χριστιανοί ἔγιναν χριστιανοί, ἀκριβῶς ἐπειδή ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, νίκησε τόν θάνατο. Αὐτό εἶναι ἐκεῖνο πού καμιά ἄλλη θρησκεία δέν τό ἔχει· αὐτό εἶναι ἐκεῖνο πού ἀνυψώνει τόν Κύριο πάνω ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὅλους τούς θεούς· αὐτό εἶναι ἐκεῖνο πού μέ τρόπο μοναδικό καί ἀναμφισβήτητο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός καί Κύριος σ' ὅλους τούς ὁρατούς καί ἀόρατους κόσμους.

Χάρη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, χάρη στή νίκη Του ἐπὶ τοῦ θανάτου, οἱ ἄνθρωποι γίνονταν, γίνονται καί θά γίνονται πάντοτε χριστιανοί. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρά ἱστορία ἐνός καί μοναδικοῦ θαύματος, τοῦ θαύματος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό θαῦμα συνεχίζεται διαρκῶς σ' ὅλες τίς καρδιές τῶν χριστιανῶν ἀπό μέρα σέ μέρα, ἀπό χρόνο σέ χρόνο, ἀπό αἰῶνα σέ αἰῶνα μέχρι τῆ Δευτέρας Παρουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος γεννιέται ἀληθινά ὄχι ὅταν τόν φέρει στόν κόσμο ἡ μητέρα του, ἀλλά ὅταν πιστέψει στόν ἀναστημένο Σωτήρα Χριστό, γιατί τότε γεννιέται στήν ἀθάνατη καί αἰώνια ζωή, ἐνῶ ἡ μητέρα γεννᾷ τό παιδί γιά τόν θάνατο καί τόν τάφο. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μητέρα ὅλων μας, ἡ μητέρα τῶν χριστιανῶν, ἡ μητέρα τῶν ἀθανάτων. Μέ τήν πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, γεννιέται πάλι ὁ ἄνθρωπος, γεννιέται γιά τήν αἰωνιότητα.

“Αυτό είναι αδύνατο!”, παρατηρεῖ ὁ σκεπτικιστής. Καί ὁ ἀναστημένος Θεάνθρωπος ἀπαντᾷ: «Ὅλα εἶναι δυνατά γι’ αὐτόν πού πιστεύει» (Μάρκ. 9:23). Καί ποιός πιστεύει; Ἐκεῖνος πού μ’ ὅλη του τήν καρδιά, μ’ ὅλη του τήν ψυχή, μ’ ὅλο του τό εἶναι ζεῖ σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ ἀναστημένου Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἡ πίστη μας, δηλαδή ἡ πίστη στόν ἀναστημένο Κύριο, εἶναι ἡ νίκη μέ τήν ὁποία νικᾷμε τόν θάνατο. «Ποῦ εἶναι, θάνατε, τό κεντρί σου;... Τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία» (Α΄ Κορ. 15:55-56). Μέ τήν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος ἐξουδετέρωσε τό κεντρί τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ ὄφιος, καί ἡ ἁμαρτία εἶναι τό κεντρί του. Μέ τήν ἁμαρτία ὁ θάνατος χύνει τό δηλητήριο στήν ψυχή καί στό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο περισσότερες ἁμαρτίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερα εἶναι τά κεντριά μέ τά ὁποῖα ὁ θάνατος χύνει τό δηλητηριό του σ’ αὐτόν.

Ὅταν ἡ σφήκα κεντρίσει τόν ἄνθρωπο, αὐτός κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιά νά βγάλει τό κεντρί ἀπό τό σῶμα του. Ὅταν τόν κεντρίσει ἡ ἁμαρτία –τό κεντρί αὐτό τοῦ θανάτου– τί πρέπει νά κάνει; Πρέπει μέ τήν πίστη καί τήν προσευχή νά ἐπικαλεστεῖ τόν ἀναστημένο Σωτήρα Χριστό, γιά νά βγάλει Αὐτός τό κεντρί τοῦ θανάτου ἀπό τήν ψυχή του. Καί θά τό κάνει, γιατί εἶναι Θεός τοῦ ἐλέους καί τῆς ἀγάπης. Ὅταν πολλές σφήκες πέσουν πάνω στό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί τόν καταπληγώσουν μέ τά κεντριά τους, τότε ὁ ἄνθρωπος δηλητηριάζεται καί πεθαίνει. Τό ἴδιο γίνεται καί μέ τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν τήν πληγώσουν τά κεντριά πολλῶν ἁμαρτιῶν. Βρίσκει τότε αὐτός τόν

θάνατο πού δέν ἔχει ἀνάστασι.

Ὁ ἄνθρωπος νικῶντας διὰ τοῦ Χριστοῦ τήν ἁμαρτία μέσα του, νικᾷ τόν θάνατο. Ἐν περάσει μία μέρα, κι ἐσύ δέν ἔχεις νικήσει οὔτε μία ἁμαρτία σου, νά ξέρεις ὅτι ἔγινες περισσότερο θνητός. Ἐν, ὅμως, νικήσεις μία ἢ δύο ἢ τρεῖς ἁμαρτίες σου, ἔγινες πιό νέος, μέ τή νιότη πού δέν γερονᾷ, τή νιότη τήν ἀθάνατη καί αἰώνια!

Ἄς μὴν τό ξεχνᾷμε ποτέ: Τό νά πιστεύει κανεῖς στόν ἀναστημένο Χριστό σημαίνει ν' ἀγωνίζεται διαρκῶς ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, τοῦ κακοῦ καί τῶν παθῶν, γνωρίζοντας ὅτι ἔτσι ἀγωνίζεται γιά τήν ἀθανασία καί τήν αἰώνια ζωή. Γιατί, ἂν δέν ἀγωνίζεται γιά τήν ἀθανασία καί τήν αἰωνιότητα, τότε ἡ πίστη του εἶναι μάταιη! Ἐν μέ τήν πίστη στόν Χριστό δέν φθάνει κανεῖς στήν ἀθανασία καί τή νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου, τότε τί νόημα ἔχει αὐτή ἡ πίστη;

Ἐν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, αὐτό σημαίνει πῶς ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος δέν ἔχουν νικηθεῖ. Κι ἂν αὐτά τά δύο δέν ἔχουν νικηθεῖ, τότε γιατί νά πιστεύει κανεῖς στόν Χριστό; Ἐκεῖνος, ὅμως, πού μέ τήν πίστη στόν ἀναστημένο Χριστό ἀγωνίζεται ἐναντίον κάθε ἁμαρτίας του, αὐτός ἐνισχύει βαθμιαῖα μέσα του τήν αἴσθησι ὅτι ὁ Κύριος πράγματι ἀναστήθηκε, πράγματι ἐξουδετέρωσε τό κεντρί τοῦ θανάτου, πράγματι νίκησε τόν θάνατο σ' ὅλα τά μέτωπα.

Ἡ ἁμαρτία σιγά-σιγά μικραίνει τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τή φέρνει κοντά στόν θάνατο, τή μεταβάλλει ἀπὸ ἀθάνατη σέ θνητή, ἀπὸ ἄφθαρτη καί ἄπειρη σέ φθαρτὴ καί πεπερασμένη. Ὅσο περισσότερες ἁμαρτίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσο

περισσότερο θνητός είναι. Καί ἂν δέν αἰσθάνεται τόν ἑαυτό του ἀθάνατο, εἶναι φανερό ὅτι βρίσκεται ὁλόκληρος βυθισμένος στίς ἁμαρτίες, σέ σκέψεις μυωπικές, σέ αἰσθήματα νεκρωμένα. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι μία κλήση σέ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ θανάτου ὡς τήν ἔσχατη πνοή, δηλαδή ὡς τήν τελική νίκη τῆς ζωῆς. Κάθε ἁμαρτία ἀποτελεῖ μία ὑποχώρηση, κάθε πάθος ἀποτελεῖ μία προδοσία, κάθε κακία ἀποτελεῖ μία ἥττα.

Δέν πρέπει ν' ἀναρωτιέται κανεῖς γιατί καί οἱ χριστιανοί πεθαίνουν σωματικά. Αὐτό συμβαίνει, ἐπειδὴ ὁ θάνατος τοῦ σώματος εἶναι μία σπορά. Σπέρνεται σῶμα θνητό, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καί βλαστάνει, μεγαλώνει, γίνεται σῶμα ἀθάνατο (πρβλ. Α' Κορ. 15:42 κ.έ.). Ὅπως ὁ σπόρος πού σπείρεται στή γῆ, ἔτσι καί τό σῶμα πού ἐνταφιάζεται στή γῆ διαλύεται, γιά νά τό ζωοποιήσῃ καί νά τό τελειοποιήσῃ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἄν ὁ Κύριος Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀναστήσῃ τό σῶμα, σέ τί θά εἶχε ὠφελήσῃ τόν ἄνθρωπο, ἐφόσον δέν θά τόν εἶχε σώσῃ ὁλόκληρο; Ἄν δέν ἀνέστησε τό σῶμα, τότε γιατί σαρκώθηκε, γιατί πῆρε τό ἀνθρώπινο σῶμα, ἀφοῦ δέν τοῦ ἔδωσε τίποτε ἀπό τή θεότητά Του;

Ἄν ὁ Χριστός, λοιπόν, δέν ἀναστήθηκε, γιατί τότε νά πιστεύει κανεῖς σ' Αὐτόν; Ὁμολογῶ εἰλικρινά ὅτι ἐγώ ποτέ δέν θά πίστευα στόν Χριστό, ἂν δέν εἶχε ἀναστηθεῖ καί δέν εἶχε νικήσῃ τόν θάνατο, τόν μεγαλύτερο ἐχθρό μας. Ἀλλά ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί μᾶς χάρισε τήν ἀθανασία.

Χωρίς αὐτή τήν ἀλήθεια, ὁ κόσμος μας εἶναι μόνο μία χαώδης ἔκθεση ἀποτρόπαιων ἀνοησιῶν. Μόνο μέ τήν ἔνδοξη ἀνάστασή Του ὁ θαυμαστός

Κύριος καί Θεός μας μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τό παράλογο καί τήν ἀπελπισία. Γιατί χωρίς τήν ἀνάσταση δέν ὑπάρχει οὔτε στόν οὐρανό οὔτε κάτω ἀπό τόν οὐρανό τίποτα πιο παράλογο ἀπό τόν κόσμο τοῦτο· χωρίς τήν ἀνάσταση, ἐπίσης, δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπελπισία ἀπό τή ζωή τούτη, ζωή δίχως ἀθανασία. Γι' αὐτό σ' ὅλους τούς κόσμους δέν ὑπάρχει περισσότερο δυστυχισμένη ὑπαρξή ἀπό τόν ἄνθρωπο πού δέν πιστεύει στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν (πρβλ. Α' Κορ. 15:19). «Θά' ταν καλύτερα νά μή γεννιόταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. 26:24).

Στόν ἀνθρώπινο κόσμο μας ὁ θάνατος εἶναι τό μεγαλύτερο βάσανο καί ἡ πιο φρικιαστική ἀπανθρωπιά. Ἡ ἀπελευθέρωση ἀπ' αὐτό τό βάσανο καί ἀπ' αὐτή τήν ἀπανθρωπιά εἶναι ἀκριβῶς ἡ σωτηρία. Τέτοια σωτηρία δώρισε στό ἀνθρώπινο γένος μόνο ὁ Νικητής τοῦ θανάτου —ὁ ἀναστημένος Θεάνθρωπος. Αὐτός μᾶς ἀποκάλυψε μέ τήν ἀνάστασή Του ὅλο τό μυστήριο τῆς σωτηρίας μας. Σωτηρία σημαίνει τό νά ἐξασφαλιστεῖ γιά τό σῶμα καί τήν ψυχή ἀθανασία καί αἰώνια ζωή. Καί πῶς κατορθώνεται αὐτό; Μόνο μέ τή θεανθρώπινη ζωή, τή νέα ζωή μέ τόν ἀναστημένο καί γιά τόν ἀναστημένο Χριστό!

Γιά μᾶς τούς χριστιανούς ἡ ἐπίγεια ζωή εἶναι σχολεῖο, στό ὁποῖο μαθαίνουμε πῶς νά ἐξασφαλίσουμε τήν ἀθανασία καί τήν αἰώνια ζωή. Γιατί σέ τί μᾶς ὠφελεῖ ἡ παρούσα ζωή, ἂν μ' αὐτήν δέν μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τήν αἰώνια; Ἀλλά γιά ν' ἀναστηθεῖ μαζί μέ τόν Χριστό ὁ ἄνθρωπος, πρέπει πρῶτα νά πεθάνει μαζί Του καί νά ζήσει τή ζωή τοῦ Χριστοῦ σάν δική του. Ἄν τό κάνει αὐτό,

τότε τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως θά μπορέσει μαζί μέ τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο νά πει: «Χθές σταυρώθηκα μαζί μέ τόν Χριστό, σήμερα δοξάζομαι μαζί Του· χθές νεκρώθηκα μαζί Του, σήμερα ζωοποιούμαι μαζί Του· χθές ἐνταφιάστηκα μαζί Του, σήμερα ἀνασταίνομαι μαζί Του».

Σέ τέσσερις μόνο λέξεις συνοψίζονται καί τά τέσσερα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ:

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Σέ καθεμιά ἀπ' αὐτές τίς λέξεις βρίσκεται ἀπό ἓνα Εὐαγγέλιο. Καί στά τέσσερα Εὐαγγέλια βρίσκεται ὅλο τό νόημα ὅλων τῶν κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καί τῶν ἀοράτων. Καί ὅταν ὅλα τά αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου καί ὅλες οἱ σκέψεις του συγκεντρωθοῦν στή βροντή τοῦ πασχαλinoῦ αὐτοῦ χαιρετισμοῦ, «Χριστός Ἀνέστη!», τότε ἡ χαρά τῆς ἀθανασίας συγκλονίζει ὅλα τά ὄντα, καί αὐτά μέ ἀγαλλίαση ἀπαντοῦν, ἐπιβεβαιώνοντας τό πασχαλινό θαῦμα: «Ἀληθῶς Ἀνέστη!».

Ναί. «Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!». Καί μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως Του εἴμαστε ὅλοι, καί ἐσύ καί ἐγώ καί κάθε χριστιανός, ἀρχίζοντας ἀπό τούς ἁγίους ἀποστόλους μέχρι καί τή Δευτέρα Παρουσία. Γιατί μόνο ἡ δύναμη τοῦ ἀναστημένου Θεανθρώπου Χριστοῦ μπόρεσε νά δώσει –καί συνεχῶς δίνει καί συνεχῶς θά δίνει– τή δύναμη σέ κάθε χριστιανό, ἀπό τόν πρῶτο μέχρι τόν τελευταῖο, νά νικήσει καθετί τό θνητό καί τόν ἴδιο τόν θάνατο, νά νικήσει καθετί τό ἀμαρτωλό καί τήν ἴδια τήν ἀμαρτία, νά νικήσει καθετί τό διαβολικό

καί τόν ἴδιο τόν διάβολο. Μόνο μέ τήν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος ἔδειξε καί ἀπέδειξε, μέ τόν πιό πειστικό τρόπο, πώς ἡ ζωή Του εἶναι Αἰώνια Ζωή, πώς ἡ ἀλήθεια Του εἶναι Αἰώνια Ἀλήθεια, πώς ἡ ἀγάπη Του εἶναι Αἰώνια Ἀγάπη, πώς ἡ ἀγαθότητά Του εἶναι Αἰώνια Ἀγαθότητα, πώς ἡ χαρά Του εἶναι Αἰώνια Χαρά. Ἐδειξε καί ἀπέδειξε, ἐπίσης, πώς ὅλα αὐτά τά δίνει Ἐκεῖνος σέ κάθε χριστιανό καί σ' ὅλες τίς ἐποχές, σύμφωνα μέ τήν ἀπαράμιλλη φιλανθρωπία Του.

Ἐπιπλέον, δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα γεγονός ὅχι μόνο στό Εὐαγγέλιο ἀλλά καί σ' ὁλόκληρη τήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, πού νά εἶναι μαρτυρημένο μέ τρόπο τόσο δυνατό, τόσο ἀπρόσβλητο, τόσο ἀναμφισβήτητο, ὅσο ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἀναμφίβολα, ὁ Χριστιανισμός σ' ὅλη του τήν ἱστορική πραγματικότητα εἶναι θεμελιωμένος στό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή στήν αἰώνια ζωντανή Ὑπόσταση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Αὐτό τό μαρτυρεῖ ὅλη ἡ μακραίωνη καί πάντοτε θαυματουργική ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἄν ὑπάρχει ἓνα γεγονός στό ὁποῖο θά μπορούσαν νά συνοψιστοῦν ὅλα τά γεγονότα ἀπό τή ζωή τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποστόλων καί, γενικά, ὁλόκληρου τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό γεγονός αὐτό εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί ἂν ὑπάρχει μία ἀλήθεια στήν ὁποία θά μπορούσαν νά συνοψιστοῦν ὅλες οἱ εὐαγγελικές ἀλήθειες, ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί ἂν ὑπάρχει μία πραγματικότητα στήν ὁποία θά μπορούσαν νά συνοψιστοῦν ὅλες οἱ καινοδιαθηκικές πραγματικότητες, ἡ πραγματικότητα αὕτη

εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Καί ἂν ὑπάρχει, τέλος, ἓνα εὐαγγελικό θαῦμα στό ὁποῖο θά μποροῦσαν νά συνοψιστοῦν ὅλα τά καινοδιαθηκικά θαύματα, τό θαῦμα αὐτό εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Γιατί μόνο μέσα στό φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀναδεικνύονται θαυμαστά μέ κάθε σαφήνεια καί τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου καί τό ἔργο Του. Μόνο μέ τήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐξηγοῦνται πλήρως ὅλα τά θαύματα τοῦ Θεανθρώπου, ὅλες οἱ ἀλήθειές Του, ὅλα τά λόγια Του, ὅλα τά γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μέχρι τήν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος δίδασκε γιά τήν αἰώνια ζωή, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἰδιος εἶναι πράγματι ἡ αἰώνια ζωή. Μέχρι τήν ἀνάστασή Του δίδασκε γιά τήν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἰδιος εἶναι πράγματι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Μέχρι τήν ἀνάστασή Του δίδασκε ὅτι ἡ πίστις σ' Αὐτόν μεταφέρει ἀπό τόν θάνατο στή ζωή, ἀλλά μέ τήν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἰδιος νίκησε τόν θάνατο καί ἐξασφάλισε στούς νεκρούς τή μετάρβασή τους ἀπό τόν θάνατο στήν ἀνάστασις. Ναί! Ναί! Ναί! Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν ἀνάστασή Του ἔδειξε καί ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ μόνος ἀληθινός Θεάνθρωπος σ' ὅλους τούς ἀνθρώπινους κόσμους.

Καί κάτι ἀκόμα: Χωρίς τήν ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου δέν μποροῦν νά ἐξηγηθοῦν οὔτε τό ἀποστολικό ἔργο τῶν ἀποστόλων, οὔτε τό μαρτύριο τῶν μαρτύρων, οὔτε ἡ ὁμολογία τῶν ὁμολογητῶν, οὔτε ἡ ἀγιότητα τῶν ἀγίων, οὔτε ἡ ἄσκησις τῶν ἀσκητῶν, οὔτε ἡ θαυματουργικότητα τῶν

θαυματουργῶν, οὔτε ἡ πίστις τῶν πιστῶν, οὔτε ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπώντων, οὔτε ἡ ἐλπίς τῶν ἐλπίζόντων, οὔτε ἡ νηστεία τῶν νηστευτῶν, οὔτε ἡ προσευχή τῶν προσευχομένων, οὔτε ἡ πραότητα τῶν πράων, οὔτε ἡ μετάνοια τῶν μετανοούντων, οὔτε ἡ εὐσπλαχνία τῶν εὐσπλάχνων, οὔτε ὅποια-δήποτε ἄλλη χριστιανικὴ ἀρετὴ ἢ ὅποιοιδήποτε ἄλλο χριστιανικὸ κατόρθωμα.

Ἄν ὁ Κύριος δὲν εἶχε ἀναστηθεῖ καί, ὥς ἀναστημένος, δὲν εἶχε γεμίσει τοὺς μαθητὲς Του μετὰ τῆ ζωοποιῶ δύναμι καὶ τῆ θαυματουργικῆ σοφία, ποίος θὰ μπορούσε νὰ συγκεντρώσει αὐτοὺς τοὺς φοβισμένους δραπετέας καὶ νὰ τοὺς δώσει τό θάρρος, τῆ δύναμι καὶ τῆ σοφία, γιὰ νὰ μπορέσουν τόσο θαρρετά, τόσο δυνατά καὶ τόσο σοφά νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ κηρύσσουν τὸν ἀναστημένο Κύριο, ἀλλὰ καὶ νὰ πηγαίνουν μετὰ τὴν χαρὰ στὸν θάνατο γι' Αὐτόν; Καὶ ἂν ὁ ἀναστημένος Σωτήρας δὲν τοὺς εἶχε γεμίσει μετὰ τῆ θείας δύναμι καὶ τῆ θείας σοφία Του, πῶς θὰ μπορούσαν ν' ἀνάψουν μέσα στὸν κόσμον τὴν ἄσβεστη πυρκαγιά τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως αὐτοὶ οἱ ἀπλοῖκοί, οἱ ἀγράμματοι, οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι;

Ἄν ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν ἦταν ἡ πίστις τοῦ ἀναστημένου καὶ συνεπῶς τοῦ αἰώνια ζωντανοῦ καὶ ζωοδότη Κυρίου, ποίος θὰ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσει στοὺς μάρτυρες τὸν ἄθλον τοῦ μαρτυρίου, στοὺς ὁμολογητὲς τὸν ἄθλον τῆς ὁμολογίας, στοὺς ἀσκητὲς τὸν ἄθλον τῆς ἀσκήσεως, στοὺς ἀναργύρους τὸν ἄθλον τῆς ἀναργυρίας, στοὺς νηστευτὲς τὸν ἄθλον τῆς νηστείας καὶ σ' ὅποιον-δήποτε χριστιανὸ τὸν ὅποιονδήποτε εὐαγγελικὸ ἄθλον;

Όλα αυτά, λοιπόν, είναι αληθινά και πραγματικά για μένα και για σένα και για κάθε άνθρωπινη ύπαρξη. Γιατί ο θαυμαστός και γλυκύτατος Κύριος Ἰησοῦς, ο αναστημένος Θεάνθρωπος, είναι η μοναδική Ὑπαρξη κάτω από τόν οὐρανό μέ τήν ὁποία μπορεί ὁ ἄνθρωπος, ἐδῶ στή γῆ, νά νικήσει καί τόν θάνατο καί τήν ἁμαρτία καί τόν διάβολο, ὥστε νά γίνει μακάριος καί ἀθάνατος, συμμέτοχος στήν αἰώνια βασιλεία τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, γιά τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη ὁ ἀναστημένος Κύριος εἶναι τό πᾶν σ' ὅλους τοὺς κόσμους: εἶναι ὅ,τι τό Καλό, ὅ,τι τό Ἀληθινό, ὅ,τι τό Ἀρεστό, ὅ,τι τό Χαρμόσυνο, ὅ,τι τό Θεῖο, ὅ,τι τό Σοφό, ὅ,τι τό Αἰώνιο. Αὐτός εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθεια μας, ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλο τό Ἀγαθό μας, ὅλη ἡ Ζωή μας – ἡ Αἰώνια Ζωή σ' ὅλη τή θεία αἰωνιότητα καί ἀπεραντοσύνη.

Γι' αὐτό καί πάλι καί πολλές καί ἀναρίθμητες φορές: **Χριστός Ἀνέστη!**

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ